

**ХАРЛАН ЕЛИСЪН, ХЕНРИ
СЛЕСАР
УНИКАЛНА ВЪЗМОЖНОСТ**

Превод от английски: Агоп Мелконян, 1997

chitanka.info

Освен огромния нос и зеленикавата кожа, у госта нямаше нищо необикновено.

За чест на Милт Кловиц трябваше да се каже, че видът на зеленото човече, нехайно опънало се във фотьойла, не го шашна. Затвори вратата на апартамента и кой знае защо метна шапката си на пода, вместо да я закачи.

— Вие сте зелено — започна Милт Кловиц в пълно самообладание.

Пришълецът сякаш се зарадва на проявената наблюдателност и хладнокръвие.

— Тъй верно — потвърди той. — Очаквахме да приемете този факт спокойно.

Кловиц се опитваше да запази приписваното му спокойствие на духа. Дори успя да седне, без коленете му да потреперят.

— Ние бяхме твърдо убедени, че земянин, възпитан от фантастичната литература на епохата си — гостът посочи със зелената си ръка любимите книги на Милт, — е готов да приеме нашата поява.

— Откъде...? — изстраданата думичка задръсти гърлото и прекъсна въпроса, но зеленото човече го разбра.

— Не знаете името на нашия свят. Ние сме твърде притеснени от вашето поведение.

— От моето ли? — подскочи Милт.

— О, не вашето лично... На вашия вид. Отдавна наблюдаваме с тревога човечеството и накрая стигнахме до единно решение.

— До какво решение?

— Вашите игри с атомното оръжие са заплаха за нашата безопасност. Поради това Съветът на Старейшините мъдро нареди да се вземат предпазни мерки.

— Мерки ли?

— Да се унищожи вашата планета. След шест хипосекун... Извинявайте, според земното време — след точно две седмици.

Милт почувства как избиват капчици пот по гърба му. Да не би пък да му се е причуло? Нима е възможно такова нахалство?

— Стари номера. Тази тема е използвана за пръв път още през седемнайсти век. — Милт усети прилив на сили. Тук, сред родната стихия, той се чувстваше като риба във вода. — Жюл Верн, после

Уелс, пък съвременните писатели я оглозгаха до кокал. Това си е направо клише!

— Изненадан съм, господин Кловиц. Вашата недоверчивост надминава всякаква граница. Бяхме решили да ви предложим щастливата възможност да оцелеете, но... — той тъжно поклати глава, — вие, струва ми се, предпочитате да загинете заедно с останалите. Нищо де, в списъка ми има и други имена.

Той се изправи и пое към вратата.

— Хей, стойте! Трябва да поговоря с вас! — кресна Милт.

Зеленото човече се извърна.

— Слушам.

— Чуйте... аз такова... Ама как да не се объркаш — в собствения ти апартамент пришълец от друга планета!

— От друга галактика! — обидено го поправи гостът.

— Да, да, разбира се, това имах предвид — измърмори Милт. — Разбирате ли, бях потресен... Ако вие ми дадете този шанс...

Потънало в съмнения, зеленото човече прехапа дебелите си устни.

— Добре. — Върна се, извади странен метален лист и започна да почуква по него с още по-странно метално писало. — Тъй... Сега да определим мястото, където трябва да дойдете с вашата партньорка.

— Партньорка ли? Ами че аз съм ерген.

— Моля?

— Ерген. Ще рече самотен. Неженен.

— Не ви разбирам. — Очите на зеленото човече запримигнаха, едрият му нос се намръщи. — От донесенията на разузнавачите знаем, че вашата раса се чифтосва. Два пола: мъжки и женски. По този начин се размножавате.

— Да, така е. Само че аз си нямам половинка. Засега си нямам. А може и изобщо да нямам. Това не е повод за притеснения.

Зеленият гост въздъхна тежко, бавно поклати глава и започна да се изправя с вид на ужасно разочаровано същество.

— Вие къде?

— Аз, разбира се, предполагам, че вие си имате половинка. Ние смятаме това за универсален принцип. Имам строга заповед да заведа чифт.

— Чакайте, чакайте...

— Уви, не мога да наруша разпоредбите на Съвета.

Гостът пое към вратата, Милт отчаяно го сграбчи за рамото и го дръпна обратно в стаята.

— Нима ще си отидете...

— Заповед — мрачно повтори пришълецът.

— Ама аз ще си намеря половинка, обещавам!

— Струва ми се почти невероятно...

— Да пукна дано! — истерично изкрещя Милт; вече нямаше сили да се въздържа. — Веднага ще си намеря! Ще видите! Ще бъдем една такава земна двойка...

— Страхувам се, че няма да ви стигне времето.

— Ами... седмица! Няколко дни!

Пришълецът се разколеба, давайки на Милт аванс от надежди.

— Дни ли? Колко дни?

— Пет!

Гостът се намръщи.

— Четири! Три!

— Смятате да се вместите в три дни?

— Сигурен съм.

— И без това изоставам от графика, тъй че всяко закъснение...

— Заклевам се! След три дни ще бъда готов.

— Добре — съгласи се посетителят. — Давам три дни. Ако при моето завръщането бъдете все още... как беше... ерген, тогава...

Той драматично повдигна рамене и излезе.

* * *

Това трябваше да бъде Наоми Уинкълър. Не защото беше бленът на сънищата му и не защото само с нея виждаше себе си на далечната планета — той просто не общуваше с други гаджета.

Трябва да се каже, че Милт Кловиц израстна като мамино синче. И преди, и след смъртта на майка си той не се замисляше много-много за околния свят. Бачкаше в рекламната агенция, четеше любимата си фантастика и животът му течеше премерено и безбурно.

Запозна се с Наоми, когато тя дойде като машинописка в транспортния отдел. Срецаха се рядко. И макар че на три пъти дори я

целуна твърде несръчно, мисълта за брачен съюз изобщо не минаваше през главата му. Поначало женитбата не се вписваше в кръга на интересите му.

— Ало, Наоми? Аз съм, Милт. Аз такава... Мислих си дали пък няма да се съгласиш да вечеряме заедно? Да, разбирам те, събота и тъй нататък, но като се срещнем...

Милт никога не бе допускал, че може да говори толкова дълго и убедително. Рандевуто бе насрочено.

* * *

— Тук е много приятно, Милт. Сигурен ли си, че можеш да си го позволиш? Според мен тук е доста скъпо...

Не, ако я гледаш под ъгъл три четвърти, още повече при мъждукащата светлина на свещ, скрита зад бутилка, тя изглеждаше съвсем прилично. Косите ѝ преливаха в тъмнокестеняво, кафявите ѝ очи блестяха. Е, чертите на лицето бяха едни такива посмачкани, а носът — твърде обемист, но в дадения момент Милт не търсеше идеала. Милт търсеше половинка.

— Не се притеснявай, Наоми. Днешният ден е особен. Ако човек не се поохарчи за любимото си момиче...

Край, думата изхвърча. Беше време да се действа енергично.

— Истина е, Наоми. Твърде дълго потисках чувствата си. Аз те обичам...

— Ти? — Наома едва не се задави.

— Искам да се омъжиш за мен. Веднага.

Тя го гледаше в мълчаливо изумление.

— Не, не... Само не казвай, че почти не се познаваме. Това няма никакво значение. Моята любов стига и за двама ни. Само ми дай възможност да ти докажа...

Думите се лееха от Милт като планински поток. Трескаво пълнеше дробовете си с въздух и започваше веднага, без да ѝ дава възможност да си отвори устата, като я уверяваше, увещаваеше, чертаеше грандиозни планове за щастливото бъдеще, за децата, за големия гараж...

— Почакай де! — Наоми удари с юмрук по масата и чашите подскочиха. — Ти ми харесваш, Милт, и ако те познавах по-добре...

Милт ликуваше. Тя сдаде! Той грабна нейната доста дебела ръчичка и я стисна от мъжка страст. Наоми внимателно придърпа ръката си е каза:

— Дай ми възможност да си помисля, Милт.

— Ще ти се обадя утре заран — нетърпеливо рече Милт.

В полунощ той я изпрати до дома ѝ и я дари великодушно с целувка между носа и горната устна.

* * *

В осем сутринта Милт позвъни. Гласът ѝ беше сънен, а отговорът — кратък.

— Не.

— Не ли?

— Мисля, че трябва да почакаме. В края на краищата, няма закъде да се бърза...

— Няма ли? — изстена Милт. — Да знаеше само...

— Какво да знам?

— Колко те обичам. Ами че аз не мога да живея без теб! — възкликна той с неподправена искреност, ясно осъзнавайки цялата истинност на думите си.

— Нека все пак си помисля.

И тя си помисли. В девет вечерта телефонът на Милт звънна и Наоми Уинкълър промълви заветната думичка.

— Добре. Само бих искала...

— Каквото искаш! — възторжено изрева Милт. — Искай!

— Бих искала да почакаме до есента. Нямам нито една прилична лятна рокля, Милт, тъй че ако...

— До есента ли? Не, Наоми, невъзможно!

— Защо е това бързане? Та ти дори не познаваш родители ми.

— Не можем да чакаме! — истерично закрещя Милт. — Ей на така, не можем! Повярвай ми, Наоми. Трябва да се оженим веднага. Днес. В краен случай утре.

— Не те разбирам — прекъсна го тя остро. Настъпи мълчание.
— Ще си помисля.

И тя си помисли. Мина още един ден.

На втората вечер Наоми се появи в апартамента му с голяма чанта.

Това беше най-късият от всички регистрирани и нерегистрирани медни месеци. Веднага след церемонията Милт трескаво заведе съпругата си в стая номер 15 на мотел „Градината на южните удоволствия“, остави чантата ѝ и рече:

— Ей сега ще се върна. Имам страшно важна среща. Работа на живот и смърт. С единия крак съм там, с другия тук.

Хукна надолу по стъпалата и измина почти сто метра, преди да се сети да наеме такси.

* * *

Зеленото човече се появи точно в полунощ. Без ефекти и фойерверки — просто влезе скромно в стаята и затвори вратата зад себе си.

Милт сияеше като меден тиган.

— Всичко е наред. Както обещах. Двойка и прочее. Официално.

И показа свидетелството за брак.

Зеленият посетител взе листа от ръцете на Милт и го огледа най-старателно. Големият му нос се смръщи. Бавно поклати глава и върна документа.

— Е, кога тръгваме? — бодро попита Милт.

— Разбирате ли...

Сърцето на Милт падна в панталоните му. Лицето му се изтегли, а гласът му стана хрипкав и мъжествен.

— Ей, никакви номера! Без заден ход! Вие ми гарантирахте спасението. Чифтосах ли се? Чифтосах се. Край!

— Успокойте се, господин Кловиц. Съветът на Старейшините преразгледа своите намерения. Решихме да ви дадем отсрочка.

— А не, без такива! — отчаяно завопи Милт. — Не можете да ме обричате на гибел.

— Моля ви, господин Кловиц, изслушайте ме. Вие няма да загинете. Никой няма да загине. Съветът нареди да изместим датата на обезвреждането с десет хиляди земни години. Твърде възможно е в бъдеще събитията да ни лишат от необходимостта да унищожаваме расата ви.

Милт най-после включи.

— Вие няма да унищожавате Земята?

— Няма.

С животински стон Милт се свлече на дивана. Стори му се, че от раменете му се смъкна огромен товар.

— Слава Богу — въздъхна той и закри лицето си с длани.

Посетителят пое към вратата.

— Вярвам, че няма да се разприказвате за случилото се. Едва ли ще ви разберат. Тъй че най-добре е да си мълчите.

Милт кимна тъпо.

— Приятно ми беше да се запознаем — рече зеленото човече и потъна в мрака.

* * *

Този случай, разбира се, промени коренно поведението на Милт. Неговата неочаквана зрелост и спотаена мъдрост предизвикаха възторг у родителите на Наоми. Милт ги намери за тихи и приятни хора. Госпожа Уинкълър готвеше чудесно, а господин Уинкълър споделяше неговото увлечение по фантастиката.

Само едно притесняваше Милт Кловиц — тайнственото подозрение, че някъде вече бе виждал бащата на Наоми. Нещо в чертите на този човек му се струваше познато. Като че ли носът...

Издание: сп. „Върколак“, бр.3/1997

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.